

отъ Бѣлградъ за Цариградъ и заема нужното от-
мѣрено мѣсто за прѣуспяване на по-голѣмъ градъ
на тоя пѣтъ, каквото иматъ Бѣлградъ, Нишъ, Со-
фия, Пловдивъ и Цариградъ. Той лежи сжщеврѣ-
менно на главния пѣтъ отъ Дунава за Цариградъ
и Бѣло море. Щомъ се прѣкара първо румелий-
ската, а подиръ 1886 год. българската граница
близо до Одринъ, той изгуби голѣма частъ отъ
областѣта на своя естественъ пазаръ и западна.
Сега споредъ договора за миръ въ Ньойи се за-
пазва въ областѣта на Одринъ българската граница
отъ 1915 г., която се още повече приближава до
Одринъ както на Марица тѣй и на Тунджа, и съ
това неговѣтъ отпадѣкъ ще се засили. Ако Бѣл-
гария бѣше запазила Тракия до Мидия-Еносъ, Од-
ринъ щѣше да запази своята пространна богата пазар-
на областъ, той щѣше да стане важно кръстопѣтище
на напрѣчни и надлѣжни желѣзни линии и съ това
щѣше да се осигури несъмнѣно неговото процвѣ-
тяване въ всѣко отношение. Канализирането на
долна Марица би можло да стане съ полза за сто-
панството на югоизточната частъ отъ Балканския
полуостровъ, ако тая българска рѣка и Одринско
бѣха останали нцѣло въ български рѣцѣ.

Въ Марицинѣта долина на Западна Тракия
лежатъ още градоветѣ Димотика и Софлу и палан-
ката Кулеле-Бургазъ. Послѣдната паланка длѣжи сво-
ето възникване като мѣсто за защита на марици-
ния мостъ на пѣтя за Цариградъ. Между Кулеле-Бур-
газъ на Марица и Узунъ-Кюприя на р. Ергене се
намира тѣсна низка вододѣлна седловина, която оп-
рѣдѣлила посоката на желѣзния пѣтъ отъ долината
на Марица за Цариградъ. Край р. Ергене стариятъ